

Daniel Meurois

Anne Givaudan

Din memoria unui esenian

Cealaltă față a lui Isus

Editura SOLISIS

Mai mulți mesageri, același Mesaj.

Turda 2024

CUPRINS

Cuvânt înainte		7
CARTEA I		
Capitolul I	Zerah	13
Capitolul II	Purimul	22
Capitolul III	Plecarea	31
Capitolul IV	Krmel	44
Capitolul V	Cuvântul de ieri și de mâine	55
Capitolul VI	Aura	71
Capitolul VII	Vocea de lapte	94
Capitolul VIII	În preajma bătrânului Iacob	104
Capitolul IX	Labirintul	117
Capitolul X	Ierusalim	139
Capitolul XI	Pietrele ridicate	152
Capitolul XII	Printre zeloți	173
Capitolul XIII	Norul de pace	183
Capitolul XIV	În țara Pământului Roșu	192
Capitolul XV	La picioarele Păzitorului tăcut	206
CARTEA a II-a		
Capitolul I	Botezurile	217
Capitolul II	Cei șaptesprezece ani	229
Capitolul III	Unde sunt adevăratele voastre arme?	241
Capitolul IV	Hrană și tabernacule	255

Capitolul V	Copacul cu șapte rădăcini	265
Capitolul VI	Pe drumul spre Ierihon	275
Capitolul VII	Cei o sută douăzeci	290
Capitolul VIII	Sub soarele Magdalei	301
Capitolul IX	Calea transmutării	313
Capitolul X	Îi construiau un tron de piatră...	324
Capitolul XI	Noaptea din Ghetsimani	334
Capitolul XII	Frații din Heliopolis	347
Capitolul XIII	Golgota	362
Capitolul XIV	Misterul	379
Capitolul XV	Reîntâlnirea	389

CARTEA a III-a

Capitolul I	Cei douăzeci și doi	401
Capitolul II	Spre aurul timpului, Myriam...	409
Capitolul III	Grădinile din Iesse	421

CARTEA I

CAPITOLUL I

Zerah

Tocmai împlinisem patru ani. Locuiam cu părinții mei într-un sătuc din Galileea, la două zile de mers pe jos de Jappa, către nord-est. Jappa era orașul cel mare, o întreagă aventură. Suit pe zidul scund al grădinii care înconjura umila noastră casă, priveam adeseori șirul lung al caravelor de cămile care se îndreptau cu lentoare într-acolo.

Era una dintre distracțiile mele preferate; îmi plăcea să îmi imaginez negustorii despachetând în piața orașului conținutul misterios al coșurilor uriașe agățate de spinarea animalelor lor. Nu cunoscusem această priveliște decât o singură dată, dar lăsase o amprentă puternică asupra imaginației și minții mele de copil.

Viața ciudată de pe străduțele sufocate de căldură, tarabele meșteșugarilor și ale negustorilor, mireasma mirodeniilor, mugețele vitelor și agitația din port – toate acestea contrastau atât de mult cu viața calmă și perfect rânduită a satului nostru!

Tatăl meu era olar și se ducea rar la Jappa. Chiar și atunci, trebuia să se roage cineva de el. Prefera ritmul săcâitor al roții sale în locul strigătelor negustorilor.

În mod inconștient, îi reproșam oarecum acest lucru. Chiar nu era și altceva de făcut în Jappa în afară de a cumpăra cereale o dată pe an? Mama încerca uneori să mă convingă în

această privință. Și ea era obișnuită cu viața dură și simplă de la țară. De fapt, trăise acolo dintotdeauna, la fel ca toți ceilalți din sat, din satul Fraților, cum îl numeau localnicii din Jappa.

Frați de ce? Habar n-aveam, dar tatăl meu și ceilalți vecini spuneau adesea că suntem cu toții frați și că trebuie să am mult respect pentru acest nume. De altfel, întrebările mele nici nu mergeau prea departe; în afară de momentele de curiozitate neliniștită specifice minții copiilor care se dezmeticesc, găseam o siguranță caldă în sânul micii noastre comunități.

Câți eram toți în acea adunătură de locuințe din lut și piatră cocoțate pe coasta dealului? O sută cincizeci sau poate două sute, cel mult.

Satul nostru era înconjurat de ceea ce mi se părea a fi la vremea aceea o adevărată fortificație, dar care nu era decât un zid scund din pietre cenușii. Acest zid depășea în rare locuri înălțimea de un metru.

Tatăl meu îmi spunea mereu, ca și cum ar fi vrut să se asigure că vorbele lui îmi vor rămâne întipărite în minte, că acela era „spațiul sacru”, că tot ceea ce trăia și creștea la umbra lui era protejat și binecuvântat pentru noi.

Fiecare dintre casele din satul nostru era înconjurată de câțiva acri de pământ, suficient pentru nevoile vieții de zi cu zi. Dar mai la vale, de o parte și de alta a drumului spre Jappa, cultivam cu toții câmpuri mai mari. Din câte îmi amintesc, lucram la comun. Nimănuși nu îi trecea prin cap să spună: „Acesta e pământul meu, acela e al tău”.

Toată lumea spunea: „Iată pământul nostru”.

Neînțelegerile erau rare, deoarece fiecare recoltă era împărțită în mod egal. Rezultatul era o mare pace și de aceea, încă din primii mei ani de viață, am început să îmi iubesc satul și Frații. Mi se părea că exista o lege pentru noi, pe care ceilalți, negustorii și cei de la oraș, nu o urmau aproape deloc.

Era un sentiment confuz, pe care nu mi-l puteam explica.

Când eu și mama coboram pe cărarea îngustă care își croia drum printre tufișuri, părăsind satul pentru a umple urcioarele cu apă câteva sute de metri mai la vale, casa noastră și celelalte dispăreau din fața ochilor mei. Doar câteva forme cubice în cenușiu și ocru se mai zăreau în spatele stejarilor verzi și al rodiilor.

În mijlocul satului fusese cândva un izvor, însă natura părea să se fi răzgândit, așa că trebuia să părăsim spațiul nostru sacru de mai multe ori pe zi. Să o însoțesc pe mama era un fel de joacă pentru mine; în funcție de anotimp, profitam de ocazie pentru a hoinări prin vii sau pe sub smochini.

Mai jos, lângă drumul cel mare, se împleteau șiruri lungi când albastre, când aurii. Erau câmpiile de in și de grâu. Azvârleam adesea pietricele înspre ele, ca și cum aș fi vrut să îmi încerc puterile și să îmi declar dorința de a merge într-o bună zi acolo la semănat și recoltat.

În acest fel, corvoada de a aduce apă devenea un joc. Nu bănuiam că peste câțiva ani povara avea să treacă de pe capul mamei pe umerii mei: din cauza muncii sale, tata avea mereu nevoie de multă apă, iar în sat se găseau doar câțiva măgari. Tot un joc era și să mă uit la tata cum plămădea diverse forme dintr-o mână de lut însă cu multă îndemânare; era un joc care mă intriga. Vedeam un fel de magie în gesturile obișnuite ale mâinilor și picioarelor sale. După zâmbetul de pe fața lui și însuflețirea care i se citea în priviri, îmi dădeam seama că meșteșugea cu mândrie fiecare obiect care prindea viață între palmele sale. Piese pe care le crea erau simple, nobile și uzuale. Erau farfuriile din care mâncam, vasele în care fermentam mustul și o mulțime de alte lucruri.

Munca lui era de ajuns pentru mica noastră comunitate iar din când în când se mai oprea câte un negustor să cumpere câteva vase și urcioare de la el. Dacă un Frate din sat avea nevoie de

o unealtă, i-o oferea degrabă, în schimbul căreia acesta îi îngrijea via sau îi făcea diverse lucrări de zidărie sau tâmplărie. Era un schimb permanent de bune practici și toată lumea avea de câștigat. Părinții mei m-au învățat încă de pe atunci că aceasta era regula și că făcea parte din forța noastră. Acest lucru a trezit în mine sentimentul vag, dar puternic, că eram „diferiți”.

Pe când hoinăream cu copiii de vârsta mea pe cărările prăfoase care alcătuiau ulițele satului nostru, zăream adesea grupuri de bărbați și femei cu chipurile ușor grave și cu priviri curios de profunde. Nu toate fețele îmi erau cunoscute și în curând mi-am dat seama că obștea noastră servea ca un fel de „ștafetă”, întâmpinând Frați care veneau din lungi călătorii de prin alte locuri.

Sosirea lor pe meleagurile noastre mă amuza și mă intriga totodată. Era ca un ritual, un obicei plăcut pe care nu voiam să-l ratez niciodată. De îndată ce un nou-venit, cu fruntea arsă de soare și cu spatele încovoiat de atâta umblătură pe potecile pietruite, pătrundea în spațiul nostru, o adunătură de copii printre care mă aflam și eu, alerga în calea lui. Întotdeauna se găseau una sau două femei care ne împărtășiau și îl conduceau pe străin într-o curte mică, la umbra unui zid de chirpici sau a unei vițe de vie.

Acolo, îi scoteau sandalele, îi curățau picioarele cu o bucată de pânză și îi ofereau un fruct, fără să scoată o vorbă. Acest obicei nu le revenea doar femeilor din satul nostru, căci am văzut adesea și bărbați făcând același lucru. Mi-am dat seama în curând că nu exista nicio sarcină care să fie considerată inferioară sau rezervată unei persoane mai degrabă decât alteia.

Odată revigorat, oaspetele simțea adesea nevoia să se întindă, cu fața în jos, și cu brațele în cruce. Părea că sărută pământul de mai multe ori, apoi se ridica și, în timp ce era condus și i se acoperea creștetul capului cu o pânză albă mare, intra în casa care îl găzduia. Rareori li se dădea voie copiilor să asiste la discuțiile

care aveau loc în urma sosirii unui străin în sat. Acest lucru nu era formulat ca o interdicție, ci mai degrabă ca o regulă, un fapt indiscutabil și care avea motivele sale.

Dar un fruct interzis este întotdeauna savurat cu plăcere și îmi amintesc că am reușit să mă strecur în umbra unei uși în spatele unuia dintre acei veșnici călători care ne treceau pragul.

În fața lui, l-am văzut pe tata punând un genunchi pe pământ și încrucișându-și brațele pe piept, cel drept deasupra celui stâng. Și-a aplecat capul, iar străinul și-a odihnit îndelung mâna pe creștetul capului său.

Am fost atât de surprins de această priveliște încât am zbughit-o imediat, atrăgând atenția celor doi bărbați în stângăcia mea. În acea seară, tata a venit să mă caute pe zidul scund care servea drept ascunzătoare fanteziilor mele de copil. Un vânt proaspăt adia printre smochini, făcând să pâlpaie cele câteva lămpi cu ulei împrăștiate din loc în loc. M-am forțat să îmi târăsc picioarele, căci nu voiam să vorbesc cu tata, pe care mi se părea că îl văzusem într-o postură de inferioritate.

Când am ajuns în casă, m-a urcat pe o ladă imensă de lemn și m-a privit drept în ochi.

– Simon, răspunde-mi la o întrebare: dintre stăpân și slugă, care crezi tu că este mai important?

Nu am înțeles ce încerca să îmi zică.

– Amândoi, a continuat el, accentuând silabele. Amândoi, pentru că sunt precum cele două mâini ale aceluiași corp, cei doi ochi ai aceluiași chip. Sunt vântul și pânza, sabia și scutul. Unul este doar jumătate din el însuși dacă celălalt nu există.

Tot nu înțelegeam prea bine, iar el trebuie să fi simțit asta, pentru că m-a strâns la piept după care a continuat cu o voce mai caldă:

– Simon, acum trebuie să înveți cum trăim noi. Măine am să te duc să îl întâlnești pe Zerah, omul cu barbă lungă care locuiește

lângă vechea fântână. Îți va povesti multe lucruri, de care vei fi uimit.

Uitându-mă peste umărul tatălui meu, am văzut-o pe mama care mă privea. Era ghemuită pe o mică rogojină în semiîntuneric, pregătind mâncarea pentru a doua zi: o turtă și câteva măslin.

Așadar, avea să se întâmple ceva; viața mea mărunță, care părea să se scurgă monoton între dorința de a semăna în și dorința de a alerga după caravanele din Jappa, era posibil să fie zguduită. Am avut tainica senzație că nu înțelesesem ceea ce văzusem, sau că fusesem luat drept un copil când aveam de fapt dreptul să știu...

A doua zi, zumzetul plăcut și monoton al primelor albine m-a trezit din somn. Mama se dusese deja să umple urcioarele în josul potecii și se spăla în curte, în timp ce scârțâitul roții mărturisirea despre truda soțului ei.

Nerăbdarea mea a precipitat lucrurile și, câteva clipe mai târziu, țopăiam alergând printre tufișuri și măslini ca să ajung la „casa de lângă vechea fântână”.

Zerah era un bătrânel cu barbă lungă și căruntă, ușor roasă de soare și de trecerea anilor. Îl văzusem de multe ori când mă jucam și știam că mulți îl tratau cu respect și cu o anumită admirație.

Era un personaj în vârstă, cu fața ca pergamentul, brăzdată de riduri lungi, cu ochii blânzi și pătrunzători în același timp, cu graiul uneori enigmatic, alteori limpede, una dintre acele figuri venerabile pomenite adesea de negustori în poveștile lor.

– Pace ție, Joshe, i-a spus tatălui meu, care mă împingea în fața lui. Știam că nu vei întârzia să-l aduci la mine pe acesta.

Îmbrăcat într-o robă lungă de in alb, Zerah stătea în pragul ușii cu brațele întinse spre mine. M-a luat de mână și am fost atât de subjugat de strânsoarea pumnului său mare și noduros,

încât nici măcar nu mi-am dat seama că tata nu ne urma în umbra răcoroasă a casei.

Casa bătrânului mi s-a părut chiar mai sărăcăcioasă decât a noastră, care oricum nu avea decât strictul necesar. În singura cameră, în lumina caldă și prăfoasă a unei ferestre minuscule, tot ce puteam vedea erau două sau trei rogojini și câteva unelte așezate pe pământul bătătorit.

Zerah mi-a făcut liniștit semn să șed și s-a așezat la rândul său în fața mea, cu picioarele ghemuite sub el. În penumbră, pe peretele din capăt, am zărit un fel de stea cu opt brațe egale. Nu m-a surprins: și noi aveam una.

– Simon, ești destul de mare acum ca să afli ce cauți aici și cine suntem noi. Ascultă-mă cu atenție: te-ai uitat vreodată la hainele noastre?

– Da, am spus eu imediat, hainele noastre sunt albe, nu seamănă cu cele de la oraș; de asemenea, înțeapă pielea, dar tata spune că nu-i nimic și că o să treacă.

Cu un ușor zâmbet, bătrânul a continuat:

– Problema nu este că înțeapă, Simon, problema este că sunt diferite de altele. Cele ale bărbaților și femeilor care respectă legea orașului și cele ale soldaților sunt albastre, galbene, roșii, de toate culorile. E bine că ai observat. Dar știi de ce? Pentru că oamenii din Jappa nu vorbesc aceeași limbă ca noi, nu vorbesc limba dulce...

– Dar îi înțeleg! am răspuns eu vehement.

– Le înțelegi cuvintele, dar în curând îți vei da seama că nu le auzi inimile și că va trebui să te chinui ca să ajungi la ele. Va fi greu, deoarece chiar dacă tu vei vrea să asculți zbaterile vieții lor, de multe ori ei nu vor dori să le asculte pe ale tale. Însă tu nu ai venit ca să asculți cuvinte amare, Simon, ci ai venit să înveți să privești și să cugeți.

De mult timp ai înțeles că noi nu trăim ca oamenii din orașe sau ca negustorii cu cămilele lor; acum trebuie să știi de ce... Imaginează-ți un câmp imens de în împărțit între membrii aceleiași familii. Fiecare dintre ei se căsătorește și are mulți copii. Există familia lui Iosif, a lui Saul, a lui Iacob și așa mai departe. Ajung să fie atât de mulți încât în curând nu se mai recunosc între ei și încep să se bată. Unii își pierd pământul și, pentru a supraviețui, sunt nevoiți să se refugieze la alții care abia îi suportă.

Vezi tu, întregul Pământ seamănă cu acest câmp de în, iar noi, în acest sat și în alte câteva, suntem ca supraviețuitorii unui război străvechi în care am pierdut bunurile materiale oferite de tatăl nostru. Suntem în exil la rude care au uitat sursa noastră comună. Suntem supraviețuitorii unor vremuri în care soarele nu își arăta fața la fel de mult ca astăzi, dar în care razele sale încălzeau totuși mai mult inimile. Suntem, de asemenea, un ghimpe în călcâiul unui gigant. ... Nu te uita la mine cu acești ochi, îți vei da seama în curând.

Zerah s-a oprit preț de câteva secunde, apoi, văzându-mi fără îndoială perplexitatea, a continuat, punându-și mâinile mari pe umerii mei:

– Trebuie să știi că noi nu suntem din neamul lui Avraam și Iacov, Simon. Părinții noștri s-au ucis între ei cu multe luni în urmă... mai multe decât îți poți imagina.

Uită-te bine la steaua din spatele meu, este unul dintre simbolurile poporului nostru. O vei găsi pe acest Pământ la toți cei care vorbesc punându-și mâna pe inimă. Este un semn și trebuie să îl cunoști. Există multe altele despre care vei afla mai târziu.

Multe popoare trăiesc în această țară. Nu spun că noi suntem cel mai bun dintre ele, dar Tatăl nostru în duh ne-a dat un Cu-vânt iar noi l-am păstrat fără să îi ștergem sau să îi adăugăm o iotă. Pentru slava Lui și a tuturor fraților tăi oameni va trebui să știi să îl auzi și să îl repeți. Atunci, la fel ca noi toți cei din acest

sat, vei avea dreptul să porți haina lungă și albă și vei vorbi limba dulce... și vei vindeca prin ea.

– Voi vindeca?

– Da, vei vindeca, așa cum mulți dintre ai noștri au jurat să facă. Dar nu vei vindeca doar trupurile suferinde, ci vei dori să vindeci și sufletele...

– Sufletele? Ce este un suflet?

– Sufletul, Simon, este... acea mare forță care sălășluiește în tine și care îți permite să spui în fiecare dimineață ceva de genul: „Sunt eu, și numele meu este Simon”. Este acea flacără care iese din tine în fiecare noapte și pleacă spre un tărâm de unde aduce visele... și alte lucruri. Acela este tărâmul unde nu există granițe și unde...

– N-am văzut niciodată flacăra asta!

– Vei învăța să o vezi și, îți promit, vei putea chiar să o atingi.

Abia înțelegeam ce îmi spunea vocea caldă și șoptită a lui Zerah, dar aveam vago senzație că deschidea uși unele după altele în fața mea... Era ca și cum ar fi răscolit cenușa și ar fi reaprins mica flacără uitată al cărei nume tocmai fusese rostit.

– Dar cum poate fi o flacără bolnavă, Zerah? am întrebat eu făcând ochii mari.

– Se îmbolnăvește atunci când se îndepărtează prea mult de focul care a făcut-o să se aprindă. Ține minte asta, Simon. Prin urmare, ea arde tot ce atinge în loc să încălzească. E simplu iar noi suntem cei care complicăm totul. Bătrânul mi-a luat apoi încheietura mâinii stângi și, cu gesturi de o precizie infinită, mi-a legat de ea un șnur negru și subțire, semn al gajului pe care mi-l încredința și al edificiului a cărui primă piatră tocmai o cioplise.

CAPITOLUL II

Purimul

Lunile s-au scurs, marcate de vizite frecvente acasă la Zerah.

Bătrânul de la vechea casă de lângă fântână părea că mă luase sub aripa sa și nu îmi mai vorbea ca un instructor, ci ca un bunic nepotului său. Să îl văd a ajuns o necesitate, iar încăperea umilă în care locuia a devenit pentru mine o a doua casă.

Părinții mei mă vedeau de la depărtare trecându-i pragul, dar nu îmi vorbeau niciodată despre asta. Dar îmi dădeam seama din privirile lor că nu-i deranjau aceste vizite.

Tatăl meu îmi vorbea mai puțin despre munca la câmp și insista în schimb să vin mai des să îl văd cum modelează și frământă pământul căruia îi dădea viață. Mama, pe de altă parte, a hotărât ca niciodată să nu mai calc în casa noastră până nu mă spăl bine pe mâini și pe picioare cu apă din urciorul pregătit în acest scop în curte.

Nu m-am împotrivit acestei cerințe, ba chiar m-am simțit flătățat.

Tata, prietenii lui și toți cei care veneau de departe, bătrânul Zerah și toți cei care purtau lungă robă albă au procedat așa dintotdeauna. Prin această îndatorire mi se părea că sunt acceptat în rândul adulților și că sunt părtaș la un veritabil secret. De asemenea, nu le-am vorbit niciodată despre asta camarazilor mei de joacă.

Așa că, ani de zile, timpul meu a fost împărțit între Zerah, roata tatălui meu și... migdalii pe care îi priveam crescând și în-

florind de la un anotimp la altul. Dintr-un oarecare motiv, rareori luam parte la jocurile copiilor de vârsta mea. Doar Myriam, fiica țesătorului, mai venea să ia parte la reveriile mele sub un lămâi pe care mi-l alesesem drept tovarăș deoarece constituia un excelent punct de observație spre drumul care ducea la Jappa.

Era o copilă cu părul roșcat, lung și creț, cu o înfățișare ușor sălbatică, îmbrăcată întotdeauna într-o rochie largă, de un ocru spălăcit. În mod curios, o consideram o „fetiță” deși nu eram mai mare decât ea. Atitudinea mea s-a schimbat în ziua în care am văzut-o clătindu-și mâinile și picioarele înainte de a intra într-o casă din sat.

Deci și ea știa! Poate că îl vedea pe Zerah așa cum făceam eu? Nu m-am putut abține să nu o întreb.

– Nu, Simon, tatăl meu este cel care vrea să fac asta. Spune că locuința noastră și noi înșine suntem ca niște temple în care arde o mică flacără și de aceea trebuie să le păstrăm curate... Ceea ce spune el este adevărat. De altfel, am văzut odată flacăra aceea; strălucește ca soarele.

M-am uitat adânc în ochii cenușii ai lui Myriam. Păreau deopotrivă glumeți și gravi, așa că nu am avut curajul să o mai întreb și altceva.

Așadar ea, „fetița”, văzuse deja ceea ce Zerah îmi descria de dimineți întregi. Îl ascultasem pe bătrân, mecanic, ca și cum ar fi povestit fabule frumoase din Timpuri străvechi; credeam că știu multe, dar nu știam nimic pentru că nu văzusem flacăra, în timp ce Myriam...

Fără să apuc să suflu un cuvânt, m-a luat de mână și m-a purtat pe cărările satului până la modesta locuință pământie a părinților ei, rezemată de o stâncă năpădită de licheni.

– Uite, mi-a șoptit ea la ureche, arătând cu degetul spre unul dintre pereții de lut uscat.